

Při klauniádách nikdy nevíme, jaká bude atmosféra v pokoji, do kterého vstupujeme. Uvítají nás jeho dočasní obyvatelé s úsměvem, nebo si důvěru budeme muset nejprve získat? Ráda bych vám dnes vyprávěla příběh s dojemným koncem, který jsem jako sestra Venuše Beránková zažila během vizity s doktorem Jardou Ťuhýkem.

Doktor Ťuhýk zaklepal na dveře, otevřel je, profesionálním okem přelétl obyvatele pokoje a vyhodnotil situaci. V pokoji byl asi tříletý chlapec s maminkou. Na ní bylo hned patrné, že je připravená Ťuhýka i Beránkovou třeba vynést v zubech, kdyby návštěva jejímu synovi jen maličko vadila. Z pokoje bylo cítit těžko, dusno a smutno. Atmosféra hustá tak, že málem nebylo možné vkročit kvůli ní přes práh.

Ale Jarďa (i Venuše) jsou profesionálové. Okamžitě zjemnili, ztišili hlas a ubrali na rozjásané energii. Jarďa vytáhl ukulele, Beránková bublifukovou dezinfekci a poprosili, zda by mohli u chlapce na pokoji nakrmit klokana Oldu. Olda je Venušin plyšový kamarád, bydlí v její kabelce a nikdy Venuši neopouští. Teď ho potřebovala snad víc než kdy předtím.

Venuše opatrně vytáhla bublifuk, na prst navlékla Oldu a začala ho krmit bublinami. Jarďa to podbarvoval příjemnou hudbou. Zvolili správně. Chlapec byl na začátku velmi uzavřený, až okázale je ignoroval. Jak ale zjistil, že se vyšetření ani pozornost netýkají jeho, začal všechno pozorovat. Postupně začal nenápadně Oldovi před čumákem bubliny praskat sám. Nakonec už neskrývaně s Oldou závodil, kdo bude rychlejší a lepší lovec bublin. Když pak Jarďa vykouzíl z bubliny červenou molitanovou (trochu jako klaunský nos) a Beránková s ní začala poskakovat po věcech v pokoji, chlapec se rozesmál a řehtal se na celé kolo.

Beránková se v tu chvíli podívala na maminku, která měla chlapce celou dobu v posteli na klíně. Už vůbec nevypadala, že je chce vynést v zubech! Po tvářích se jí koulely slzy úlevy velké jako hrachy. Odplavovaly napětí, které v sobě celou dobu statečně držela. Ozdravné slzy si konečně našly cestu ven, bezpečně ukryté chlapci za zády.

Když pak Beránková s Ťuhýkem opustili pokoj, beze slov se na chodbě objali. Nemuseli si nic říkat. Právě prožili další neskutečně velký malý zázrak!

Miroslava Bělohávková
alias sestra Venuše Beránková

%vocative%, i Vy můžete prolomit těžkou atmosféru nemocničního pokoje a rozzářit ho smíchem, který přináší úlevu dětem i jejich rodičům. [Pošlete svůj dar](#) potřebným a staňte se součástí dalších příběhů o tom, jak velkou sílu má darovaný úsměv.

Chci darovat smích a naději

P.S.: [Dejte nám vědět](#), jak se Vám nové verze newsletterů s příběhy líbí. Budeme moc rádi.

Líbí se vám práce Zdravotních klaunů? Podpořte naši smíchuplnou misi darem či sdílením newsletteru. Děkujeme!

© 2025 Zdravotní klaun, o.p.s.

Nechcete-li nadále dostávat tyto e-maily, odhlaste se [zde](#).